

Ho deien els teus ulls

Un relat de: [Preludi poètic](#)

"HO DEIEN ELS TEUS ULLS"

Han tornat els dies de fer caure olives. Els tractors runrunegen camí del cementiri avall. Tothom s'hi afanya. L'altra tarda, vàrem fer un tomb plegades. Et vas desviar i aturar uns segons. Quan vas tornar al meu costat, duies entre les mans una petita oliva de color verd clar. De cop, vaig recordar com eren de xicarrones les teves mans dins de les seves. Han passat nou anys. Les oliveres encara hi són.

Han tornat els dies dels bonics costums. Les coses que t'agradaven i les que no t'agradaven tant, o més aviat gens. Canviar les flors i reposar-ne d'altres. Les justes (sempre he intentat respectar-ho). Tastar alguns panellets i endolcir la tristor. Abraçar-nos amb l'escalf de les castanyes. Resseguir les formes i els colors tardorencs dels fruits que acostumaves a coure i fer-nos tastar.

Però hi ha un dia que costa d'empassar. Els ulls, a poc a poc, es van entelant. Una part de mi habita encara en aquelles quatre parets. Escolto la fina pluja. Les veus, com una llosa damunt meu.

Les oliveres, d'aquí a poc, restaran buides. Arrelades a la terra, tornaran a brotar. I seguirem aquí, sempre endavant. Ho deien els teus ulls. I l'enyor em farà recordar-te mentre visqui.

Anna Molina